

«МОНАХОВ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF MONAKHOV AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заява № 36729/23 та 2 інші заяви)

Стислий виклад рішення від 9 жовтня 2025 року

Під час тримання під вартою в установах виконання покарань заявники страждали на серйозні захворювання, які впливали на їхнє повсякденне життя. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржились за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на ненадання їм належної медичної допомоги під час тримання під вартою. У заяві № 8375/24 заявник також висунув інші скарги за положеннями Конвенції. Розглянувши скарги заявників, Європейський суд нагадав, що медична допомога, яка надається в установах виконання покарань, має відповідати рівню допомоги, яку органи державної влади зобов'язалися надавати для всього населення. Проте це не означає, що кожному затриманому має гарантуватися медичне лікування на тому самому рівні, що й у найкращих медичних закладах поза межами установ виконання покарань. Посилаючись на свою попередню практику, Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі заявники не отримали всебічної та належної медичної допомоги під час тримання під вартою, та констатував порушення статті 3 Конвенції. Стосовно інших скарг заявника у заяві № 8375/24 Європейський суд, посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, дійшов висновку, що ці скарги також свідчать про порушення положень Конвенції. Європейський суд відхилив інші скарги у заяві № 16030/24 на підставі пункту 4 статті 35 Конвенції як такі, що не відповідають критеріям прийнятності, або не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Вирішує об'єднати заяви;
2. Оголошує прийнятними скарги на ненадання органами державної влади заявникам належної медичної допомоги під час тримання під вартою, а також інші скарги за усталеною практикою Суду, наведені у таблиці в додатку, а решту скарг у заяві № 16030/24 – неприйнятними;
3. Постановляє, що ці заяви свідчать про порушення статті 3 Конвенції у зв'язку з ненаданням належної медичної допомоги під час тримання під вартою;
4. Постановляє, що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, висунутими за усталеною практикою Суду (див. таблицю в додатку);
5. Постановляє, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені в таблиці у додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.